

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **E.S.N PACK TRADE s.r.o.**, IČO: 04286839,
sídlem Sklářská 191, 417 23 Košťany,
zastoupena advokátem Mgr. Miroslavem Kučerkou,
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. 27918-2/2020-900000-319,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. 27918-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2/2020-900000-319, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno devět dodatečných platebních výměrů Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 28. 4. 2020, kterými bylo žalobkyni doměřeno dovozní clo a antidumpingové clo, a to dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-5/2020-620000-51, clo v celkové výši 485 718 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-6/2020-620000-51, clo v celkové výši 667 062 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-7/2020-620000-51, clo v celkové výši 667 894 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-8/2020-620000-51, clo v celkové výši 926 764 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-9/2020-620000-51, clo v celkové výši 458 745 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-10/2020-620000-51, clo v celkové výši 641 787 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-11/2020-620000-5, clo v celkové výši 927 220 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-12/2020-620000-51, clo v celkové výši 684 332 Kč, dodatečným platebním výměrem č. j. 35647-13/2020-620000-51, clo v celkové výši 542 809 Kč (dále jen „dodatečné platební výměry“). Žalobkyně se zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené dodatečné platební výměry a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně prohlásila, že obsah svých odvolání proti dodatečným výměrům činí svými tvrzeními i v žalobě. Dále uvedla, že celní úřad s ní podle čl. 48 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „celní kodex“), zahájil kontrolu po propuštění zboží, jejímž předmětem bylo především ověření správnosti údajů o zemi odeslání a zemi původu zboží, které již bylo propuštěno do celního režimu volného oběhu. Stěžejním a jediným důkazem pro veškerá kontrolní zjištění celního úřadu byla Zpráva OCM(2019)22710-10/10/2019, ref. Č. MITI 700-21/1/2 (6), „Podezření na překládku čínské hliníkové fólie přes Malajsii (případ č. OC2019/0147/B)“ o šetření Ministerstva zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie o podezření na překládku čínské hliníkové fólie přes Malajsii včetně její přílohy ZB1/ZB2 „Copy of OLAF ZBI a ZB2 Aluminium Foil Data“. Celní úřad nevzal v potaz žalobkyní předkládaná jednotlivá osvědčení původu (Certificate of origin) a prohlášení, dospěl k závěru, že zboží je svým původem z Čínské lidové republiky, a přistoupil k doměření částky dovozního cla. Žalovaný se pak nezabýval vypořádáním námitek ohledně doměření cla a případnou aplikací čl. 119 celního kodexu. Jako důkaz k prokázání svých tvrzení žalobkyně navrhla výslech svého prokuristy pana E. E.
3. Žalobkyně namítala, že osvědčení původu byla potvrzena filipínskými úřady. Byla proto v dobré víře a neměla žádnou důvodnou pochybnost o tom, že by zasílatel v osvědčení původu v údaji o zemi původu hliníkové fólie uvedl nesprávné informace. To, že by byl údaj nepravdivý, nemohla přiměřeným způsobem zjistit. Celnímu úřadu se podle ní nepovedlo prokázat, že by v dobré víře o původu zboží nebyla, jednal proto v rozporu se svou povinností dle § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 tohoto zákona.
4. Žalobkyně se dále domnívala, že celní úřad porušil základní zásady správního práva uvedené v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Měl by totiž postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy a prokázat, že žalobkyně svým jednáním porušila zákon. Podle žalobkyně zde jsou zřejmé pochybnosti, ke kterým by měl přihlídnout dle zásady in dubio pro reo. Jelikož celní úřad neprokázal daňové pochybení, měla by žalobkyně být zproštěna povinnosti uhradit částku

dovozního cla a antidumpingového cla. K zásadě materiální pravdy jako důkaz navrhla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005-83.

5. Celní úřad podle žalobkyně porušil též § 139 odst. 3 a § 143 odst. 5 daňového řádu, podle kterých mělo být doměřené clo splatné v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Celní úřad však v dodatečných platebních výměrech uvedl, že doměřená částka je splatná do 10 dnů ode dne jejich doručení. K pojmu právní moci rozhodnutí žalobkyně jako důkaz navrhla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Afs 6/2008-110. Dodatečné platební výměry v důsledku podaných odvolání nenabýly právní moci, splatnou se proto podle žalobkyně nestala ani uložená platební povinnost. Není proto možné, aby byl předepsán úrok z prodlení.
6. Žalovaný měl námitku považovat za nedůvodnou s odkazem na čl. 108 odst. 1 druhý pododstavec celního kodexu a § 3 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“). K tomu však žalobkyně namítá, že ona má při výkladu těchto ustanovení za to, že jde o lhůtu stanovenou pro placení cla, nikoli pro „doměření“. Jelikož celní kodex nemá samostatnou úpravu týkající se splatnosti doměřeného cla, v souladu s § 3 celního zákona má podle žalobkyně být postupováno podle daňového řádu. K případům, kdy daňový zákon umožňuje vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů, jako důkaz navrhla rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. V napadeném rozhodnutí, na jehož obsah odkázal, podle svých slov dostatečně vypořádal odvolací námitky. Uvedl, že zjištění Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) na základě šetření OC/2019/0147/B1 shledal být dostatečně určitými, neboť obsahují konkrétní informace o ověřených kontejnerových zásilkách hliníkových fólií původem z Čínské lidové republiky, které byly dovezeny z čínského přístavního města Qingdao do svobodné obchodní zóny v Port Klangu v Malajsii, přičemž je lze ztotožnit se zásilkami následně dovezenými do České republiky.
8. Dovoze zboží se podle něj nemůže dovolávat legitimního očekávání v ověření původu zboží, pokud celní orgány osvědčení o zemi původu v celním řízení akceptovaly. Doklady, které zásilky předmětného zboží doprovázely, byly formálně bezvadné, což nasvědčuje tomu, že byly příslušným orgánům záměrně poskytnuty nepravdivé údaje vztahující se k původu zboží. Ověřování původu zboží nelze provádět obligatorně při každém celním řízení, zpravidla jsou kontrole podrobeny formální náležitosti a soulad předložených dokladů. Při doměřování cla podle žalovaného nelze zohlednit to, že žalobkyně neměla žádnou důvodnou pochybnost o tom, že by zasílatel uvedl v osvědčení původu nesprávný údaj o zemi původu hliníkové fólie. V napadeném rozhodnutí navíc poukázal na to, že podle předložených faktur platby za předmětné zboží od tří různých dodavatelů směřovaly na stejný účet jedné společnosti sídlící na území správní oblasti Čínské lidové republiky. To podle něj mohlo u žalobkyně vyvolat přinejmenším pochybnosti o deklarovaném filipínském původu zboží. Poukázal též na to, že žalobkyně proti uvedené zprávě o šetření nepředložila žádný konkurenční důkazní prostředek, který by zjištění OLAF mohl zpochybnit.
9. Dlužné clo podle žalovaného musí být vyměřeno i tehdy, mohl-li být celní dlužník v dobré víře. Dobrá víra může být zohledněna až v samostatném řízení o vrácení či prominutí cla

dle čl. 119 celního kodexu. Žalovaný uzavřel, že celní úřad v předmětných daňových řízeních prokázal, že žalobkyně jako osoba odpovědná za nesplněný celní dluh v souvislosti s dovozem předmětného zboží neuhradila clo v plné výši, neboť zboží bylo propuštěno na základě nepravdivých údajů, které ovlivnily výpočet cla. Správci daně v těchto daňových řízeních zákon neukládá povinnost prokazovat subjektivní stránku ve vztahu k vzniklému celnímu dluhu.

10. Lhůta pro placení doměřeného cla je upravena v čl. 108 odst. 1 prvního pododstavce celního kodexu, podle kterého částky dovozního nebo vývozního cla odpovídající celnímu dluhu oznámenému v souladu s čl. 102 zaplatí dlužník ve lhůtě, kterou stanoví celní orgány, přičemž tato lhůta nepřesáhne deset dní ode dne, kdy je dlužníkovi oznámena výše celního dluhu. Takovýmto oznámením je i dodatečný platební výměr. Subsidiární použití § 143 odst. 5 daňového řádu proto nebylo namístě.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalobkyně ve své replice ze dne 26. 11. 2020 zopakovala své argumenty uvedené v žalobě. Dále rozvedla, že má za to, že se žalovaný nikterak nevypořádal s případnou aplikací čl. 119 celního kodexu, ačkoli ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že „*při prokazování jednání v dobré víře ve splnění všech podmínek pro preferenční zacházení, tíží důkazní břemeno podle čl. 119 odst. 3 předposledního pododstavce celního kodexu Unie dlužníka*“. Podle žalobkyně tedy dle teorie práva jedná protiprávně v dobré víře ten, kdo jedná v omluvitelném omylu. Pro prokazování dobré víry vždy postačí, lze-li vzhledem ke všem okolnostem na přítomnost dobré víry usuzovat. V tomto konkrétním případě by podle žalobkyně mělo postačovat to, že vycházela z potvrzených osvědčení původu zboží. Dle judikatury presumpci dobré víry požívají všechny veřejnoprávní akty, a to bez ohledu, zda jsou vydány či potvrzeny českými či zahraničními orgány. K otázce doměřeného cla trvala na tom, že měl být subsidiárně užit § 143 odst. 5 daňového řádu.
12. Dále žalobkyně nově uvedla, že žalovaný celé své rozhodnutí opírá pouze o výpisy z účtů, a tedy konkrétně o to, že cena za předmětné zboží byla uhrazena na stejný účet jedné společnosti sídlící na území správní oblasti Čínské lidové republiky. Žalobkyně namítala, že nechápe, jak by u ní toto mohlo vyvolat pochybnosti o původu zboží, když původ byl jednoznačně potvrzen státními úřady. Žalobkyně jako obchodník se obvykle setkává s tím, že její obchodní partneři mají své účty vedeny v různých zemích, a to i mimo území státu, kde daný obchodní partner má své sídlo či své obchodní aktivity.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. V první řadě soud považuje za nutné zdůraznit, že povinností účastníka je uvést v žalobě žalobní body (námitky), ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jde o jednu ze základních náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, jež je zakotvena v ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
17. V případě žalobních námitek se žalobce nemůže omezit na pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 8 As 53/2008-86). Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení, jde o řízení zcela oddělené, a proto nelze při formulaci žalobních bodů pouze odkazovat na písemnosti ve správním řízení. Odkaz na skutkovou či právní argumentaci lze akceptovat jako součást žalobních důvodů pouze za výjimečných podmínek, přičemž jednou z nich nevyhnutelně je, aby byl v textu žaloby učiněný odkaz zcela konkrétní, směřující na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, tj. na konkrétní bod. Tato primární podmínka nebyla v nyní projednávané věci naplněna, neboť odkaz žalobkyně na celé její odvolání je obecný a neváže se k jakémukoli konkrétnímu tvrzení, když jde o odkaz na podání jako takové.
18. Předmětem soudního přezkumu totiž je primárně žalobou napadené rozhodnutí, nikoli rozhodnutí celního úřadu, což možnost přebrání odvolací argumentace v nezměněné podobě jakožto argumentace žalobní dále oslabuje. S jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, přičemž žalobkyně by tak kromě konkretizace námitek, které žalobkyně považuje i za námitky žalobní, měla logicky brojit proti způsobu, jakým byly žalovaným její odvolací námitky posouzeny, neboť předmětem žaloby je právě rozhodnutí žalovaného o odvolání. Z toho důvodu nemohl soud neurčitý odkaz žalobkyně akceptovat jako součást žalobních důvodů ani přisvědčit jejímu zcela obecnému konstatování, podle kterého se žalovaný nijak nevypořádal s odvolacími námitkami ohledně doměření cla.
19. S tím souvisí i to, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán.
20. Jde-li dále o namítanou vadu žalobou napadeného rozhodnutí, a sice že se v něm žalovaný nezabýval případnou aplikací čl. 119 celního kodexu, soud konstatuje, že toto ustanovení se týká řízení ve věci vrácení či prominutí cla, tedy odlišného řízení, než které bylo s žalobkyní v projednávané věci vedeno. Sama žalobkyně nadto ani potřebu aplikace čl. 119 celního kodexu v podaném odvolání proti dodatečným platebním výměrům nenamítala. Žalovaný se přesto v napadeném rozhodnutí aplikací tohoto článku zabýval, a to na str. 7-8 svého rozhodnutí. Námitka žalobkyně tudíž nekoresponduje se skutečností.
21. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu. K tomu soud shrnuje, že podle § 262 daňového řádu se při správě daní správní řád nepoužije. Správní řád ve svém § 177 stanoví, že základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 se použijí při výkonu veřejné správy

i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Daňový řád ve svém § 5 až § 9 obsahuje základní zásady správy daní.

22. Jedinou konkrétní žalobkyní namítanou porušenou zásadou má být zásada materiální pravdy. Tu si žalobkyně vykládá tak, že celní úřad měl prokázat, že žalobkyně svým jednáním porušila zákon, o čemž podle ní existují důvodné pochybnosti. Vykládat tuto zásadu tímto způsobem v dané věci však podle názoru soudu nelze. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Jak ale správně konstatoval žalovaný, skutečností rozhodnou pro správné zjištění a doměření cla nebyla skutečnost, zda žalobkyně svým jednáním porušila, či neporušila zákon.
23. Celní úřad v předmětných daňových řízeních prokázal, že žalobkyně jako osoba odpovědná za nesplněný celní dluh v souvislosti s dovozem hliníkových fólií neuhradila clo v plné výši, neboť zboží bylo do režimu volného oběhu propuštěno na základě nepravdivých údajů o původu zboží, které ovlivnily výpočet cla. V tomto směru lze odkázat na odůvodnění vydaných rozhodnutí. Celní orgány v obou stupních vycházely z kontrolního zjištění kontroly po propuštění zboží založeného zejména na výsledku šetření OLAF a Ministerstva zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie v případě č. OC/2019/0147/B1. Jejich zpráva obsahuje konkrétní informace o ověřených kontejnerových zásilkách hliníkových fólií původem z Čínské lidové republiky, které byly nejprve dovezeny z čínského přístavního města Qingdao do svobodné obchodní zóny v Port Klangu v Malajsii a které lze ztotožnit se zásilkami následně dovezenými do České republiky. Žalobkyně jako deklarant v celním řízení uvedla jako zemi původu a odeslání zboží Filipíny a kód preference zboží „200“. Na základě těchto údajů byly hliníkové fólie propuštěny do režimu volného oběhu se sazbou cla 0 %.
24. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85, vyplývá, že zprávy z misí OLAF (i ty průběžné či předběžné) jsou dostatečným důkazem pro doměření antidumpingového cla, obsahují-li jasné, určité a konkrétní informace popírající deklarovaný preferenční původ konkrétního zboží. Zpráva o výsledku šetření OLAF a Ministerstva zahraničního obchodu a průmyslu Malajsie v případě č. OC/2019/0147/B1 takovéto informace obsahuje. Žalobkyně učiněná zjištění žádným konkrétním způsobem nezpochybnila a nedoložila žádné důkazy (myšleno nové, resp. jiné než osvědčení původu zpochybněná právě Zprávou o výsledku šetření) prokazující jiný než čínský původ zboží.
25. Lze tedy uzavřít, že celní orgány unesly důkazní břemeno ve vztahu k pochybnostem o věrohodnosti, průkaznosti a správnosti celního prohlášení (deklarovaného původu hliníkových fólií na Filipínách) ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a žalobkyně tyto pochybnosti nedokázala vyvrátit. Skutkový stav byl prokázán v rozsahu, o němž neexistují důvodné pochybnosti. Celní orgány předložily jasné, průkazné a dostatečně konkrétní důkazy, které prokazují čínský původ zboží. Žalobkyně naopak nebyla schopna prokázat své tvrzení, že zboží je filipínského původu. Celní orgány nepochybily, pokud za takových skutkových okolností přistoupily k doměření dovozního cla a antidumpingového cla.
26. Zabývat se v rámci doměřovacího řízení dobrou vírou žalobkyně ve správnost údaje o zemi původu hliníkové fólie, které měl v osvědčení původu uvést její zasílatel, případně zda jím žalobkyně byla v tomto směru uvedena v omyl, by tedy bylo nadbytečné a na výsledku řízení by nic nezměnilo, neboť nejde o skutečnost z hlediska doměření cla významnou. Jak

shrnul žalovaný, dobrá víra může být za splnění daných podmínek zohledněna až v samostatném řízení o vrácení či prominutí cla.

27. Spornou mezi účastníky řízení byla dále otázka stanovení splatnosti částky doměřeného cla, kdy podle žalobkyně clo mělo být splatné ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci dodatečných platebních výměrů, zatímco podle dodatečných platebních výměrů mělo být splatné ve lhůtě do 10 dnů ode dne jejich doručení. Žalobkyně v žalobě argumentovala tím, že dodatečné platební výměry v důsledku podaných odvolání nenabývaly právní moci, splatnou se proto nestala ani uložená platební povinnost, a není proto možné, aby byl předepsán úrok z prodlení.
28. K tomu soud konstatuje, že argumentace žalobkyně pomíjí, že dodatečné platební výměry stejně jako žalobou napadené rozhodnutí již v době podání žaloby pravomocné více než měsíc byly, a doměřené clo se tak – i kdyby se ukázala být správnou její argumentace a splatnost doměřeného cla se skutečně odvíjela až od právní moci dodatečných platebních výměrů – v každém případě stalo splatným. Pokud žalobkyni byl – soudu neznámo kdy – předepsán úrok z prodlení, se kterým žalobkyně nejspíše pro odlišný názor na otázku splatnosti doměřeného cla, a tím pádem nejspíš i na délku prodlení a od ní se odvíjející předepsanou částku úroku z prodlení, nesouhlasí, nelze uvedené řešit v tomto řízení, jehož předmětem je doměření cla.
29. Námitka žalobkyně podle toho, jak žalobkyně formulovala dopad podle ní nesprávného právního názoru celních orgánů na stanovení lhůty splatnosti doměřeného cla, tedy směřovala do jiného řízení. Soud se i tak ztotožňuje s právním názorem celních orgánů, které správně vyšly z § 3 odst. 1 celního zákona, podle kterého se při výkonu působnosti podle tohoto zákona postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie nebo tento zákon jinak. Aplikační přednost před ustanoveními daňového řádu tak v tomto případě měl čl. 108 odst. 1 první pododstavec celního kodexu, podle kterého platí, že částky dovozního nebo vývozního cla odpovídající celnímu dluhu oznámenému v souladu s článkem 102 zaplatí dlužník ve lhůtě, kterou stanoví celní orgány. Aniž je dotčen čl. 45 odst. 2, nepřesáhne tato lhůta deset dní ode dne, kdy je dlužníkovi oznámena výše celního dluhu. V případě souhrnného zaúčtování za podmínek stanovených v čl. 105 odst. 1 druhém pododstavci se stanoví tato lhůta tak, aby neumožnila dlužníkovi získat delší lhůtu splatnosti, než by získal v případě, kdy by mu byl udělen odklad platby cla v souladu s článkem 110. Článek 108 celního kodexu je podle názoru soudu přednostně použitelnou úpravou stanovení podmínek splatnosti celního dluhu, kterým nepochybně bylo i clo doměřené žalobkyni.
30. Soud neprovedl žalobkyní navržené dokazování dodatečnými platebními výměry, žalobou napadeným rozhodnutím, osvědčeními původu (Certificate of origin) a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005-83, ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Afs 6/2008-110, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, neboť judikaturou a listinami, které jsou součástí správního spisu, se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Pro nadbytečnost neprovedl soud ani dokazování výsledkem v současné době již bývalého prokuristy (a v současné době stále společníka) žalobkyně pana E. E., neboť stav věci potřebný k rozhodnutí soudu byl zjištěn dostatečně a žalobkyně navíc ani nekonkretizovala, jaké skutečnosti by měly být tímto důkazem prokázány. Výslech osoby, která byla v postavení statutárního orgánu právnické osoby, jejího zástupce, případně prokuristy, o skutečnostech nastalých v době výkonu její funkce navíc zásadně není možné vést jako výslech svědka, nýbrž pouze jako jen výjimečně použitelný výslech účastníka – žalobkyně (viz § 64 s. ř. s. ve spojení s § 126a ve spojení s § 131 zákona č. 99/1963 Sb., Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Žalobkyně měla možnost všechna tvrzení, která považovala za podstatná, učinit součástí své žaloby.

31. Námitkou, podle které má žalovaný celé své rozhodnutí opírat pouze o výpisy z účtů, se soud nemohl zabývat, neboť ji žalobkyně poprvé vznesla až v replice ze dne 26. 11. 2020, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Z výše uvedeného je však zřejmé, že tato námitka neodpovídá obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
32. Soud z výše uvedených důvodů žalobu vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. září 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu